

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120320040
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120320040.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu Amarila s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Karlova Ves, Karloveská 34, IČO: 50 336 541, zastúpeného advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s.r.o., so sídlom Bratislava - Staré mesto, Mostová 2, IČO: 36 855 561, proti žalovanému Belavita s.r.o., so sídlom Partizánske, Budovateľská 600/90, IČO: 48 108 553, zastúpenému JUDr. Tomášom Klieštencom, advokátom so sídlom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, o zaplatenie 1 717,97 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 4C/20/2020 - 219 zo dňa 18. novembra 2021 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 55,78%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 717,97 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,40 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca žalobou podanou dňa 16.06.2020 žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1 717,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 360,72 eur od 14.09.2018 do zaplatenia, zo sumy 338,23 eur od 16.01.2019 do zaplatenia, zo sumy 386,04 eur od 28.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 632,98 eur od 22.11.2019 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav: Dňa 20.01.2012 bola uzatvorená medzi prenajímateľom Europa SC ZV a.s., IČO: 36 773 808, a nájomcom KOBA, a.s., IČO: 31 625 924, zmluva o nájme nebytových priestorov podľa zákona č. 116/1990 Zb. a § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa článku I. Základné ustanovenia bodu 1.1 prvého a druhého odseku tejto zmluvy prenajímateľ na základe tejto zmluvy prenecháva nájomcovi po splnení povinností nájomcu podľa bodu 14.2 tejto zmluvy bezodplatne do dočasného užívania na čas odo dňa prevzatia predmetu zmluvy do dňa zahájenia činnosti ESRC priestor č. 2.09 o celkovej výmere 63,44 m² nachádzajúci sa v objekte EUROPA SHOPPING and RELAX CENTER a prenajímateľ rovnako na základe tejto zmluvy prenecháva nájomcovi odo dňa zahájenia činnosti ESRC do doby uvedenej v bode 1.8 tejto zmluvy za odplatu do dočasného užívania nebytový priestor č. 2.09 o celkovej výmere 63,44 m² nachádzajúci sa v objekte EUROPA SHOPPING and RELAX CENTER. Podľa Článku I. Základné ustanovenia bodu 1.3., 1.3.1. za predmet zmluvy sa nájomca po dobu trvania nájmu zaväzuje platiť prenajímateľovi základné nájomné nasledovným spôsobom: 1.3.1 za obdobie odo dňa začatia nájmu do uplynutia 12 mesiacov odo dňa začatia nájmu, sa nájomca zaväzuje platiť prenajímateľovi základné nájomné vo výške 23,- eur za jeden meter štvorcový predmetu zmluvy mesačne celkovo 17 509,44 eur ročne, resp. 4 377,36 eur

štvrtročne, resp. 1 459,12 eur mesačne, resp. 47,97 eur denne. Podľa Článku I. Základné ustanovenia bodu 1.8 nájom založený touto zmluvou začína dňom zahájenia činnosti ESRC a trvá po dobu päť rokov odo dňa zahájenia činnosti ESRC. Podľa Článku IX. Nájomné, bodu 9.2 za predmet zmluvy sa nájomca po dobu trvania nájmu zaväzuje platiť prenajímateľovi základné nájomné určené v bode 1.3 tejto zmluvy. Podľa Článku X. Splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia, bodu 10.1. nájomca je povinný platiť základné nájomné v mene EUR na účet prenajímateľa uvedený v záhlaví tejto zmluvy vždy na jeden kalendárny mesiac vopred a to vždy do dvadsiateho dňa mesiaca predchádzajúceho kalendárnemu mesiacu, za ktorý sa nájomné má platiť po doručení faktúry vystavenej prenajímateľom nájomcovi, a to počnúc zahájením činnosti ESRC, a to na nájomný účet prenajímateľa (pozn. uvedený v Zmluve). Podľa Článku XI. Prevádzkové náklady, bodu 11.9. nájomca je povinný platiť prenajímateľovi na úhradu spoločných prevádzkových nákladov mesačne zálohu uvedenú v bode 1.4 tejto zmluvy, a to vždy do ôsmeho dňa kalendárneho mesiaca po doručení faktúry nájomcovi vystavenej prenajímateľom v súlade s touto zmluvou, a to v mene EUR na prevádzkový účet prenajímateľa uvedený v záhlaví tejto zmluvy. Podkladom pre platenie mesačných záloh je táto zmluva. Podľa Článku XI. Prevádzkové náklady, bodu 11.3 prevádzkové náklady uvedené v bode 11.2 písm. a) tejto zmluvy je nájomca povinný hradiť prenajímateľovi mesačne vždy na základe faktúry vystavenej prenajímateľom na základe skutočného odberu podľa zistení samostatným meradlom, a to na prevádzkový účet prenajímateľa (pozn. uvedený v Zmluve). Prevádzkové náklady uvedené v bode 11.2 písm. b) a c) tejto zmluvy je nájomca povinný hradiť prenajímateľovi mesačne vždy na základe faktúry vystavenej prenajímateľom v súlade s pravidlami pre fakturáciu jednotlivých médií uvedenými v tomto bode zmluvy, a to na prevádzkový účet prenajímateľa (pozn. uvedený v Zmluve). Podľa Článku XIII. Poplatok na marketing, bodu 13.3 poplatok na marketing je nájomca povinný platiť prenajímateľovi vždy do ôsmeho dňa v mesiaci po doručení faktúry nájomcovi vystavenej prenajímateľom v súlade s touto zmluvou, a to v mene EUR na prevádzkový účet prenajímateľa uvedený v záhlaví tejto zmluvy. Podkladom pre platenie poplatku na marketing je táto zmluva. Podľa Dodatku č. 1 k zmluve o nájme nebytových priestorov zo dňa 20.01.2012 zo dňa 06.05.2014 uzavretým medzi rovnakými stranami ako v prípade zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 20.01.2012 a novým nájomcom, Článku II. bodu 2.3. na základe Zmluvy o predaji časti podniku došlo ku dňu 01.04.2014 k prevodu práv a povinností a všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy prešli na nového nájomcu, a teda právnym nástupcom pôvodného nájomcu sa stal nový nájomca, ktorý týmto prebral všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy: KOBÁ Banská Bystrica, s.r.o., IČO: 36 046 639. Nový nájomca vyhlásil že na základe zmluvy o predaji podniku vstúpil ako nájomca do všetkých práv a povinností vyplývajúcich zo Zmluvy a s týmito súhlasí. Dodatkom č. 2 k predmetnej zmluve o.i. prenajímateľ súhlasil s tým, aby na základe zmluvy o predaji časti podniku došlo k prevodu práv a povinností zo Zmluvy na nového nájomcu: Belavita s.r.o., IČO: 48 108 553 (t.j. na žalovaného) - Článok III. Dodatku č. 2. Dňa 25.05.2017 bol uzavretý medzi prenajímateľom: Amarila s.r.o., IČO: 50 336 541 (žalobcom) a nájomcom: Belavita s.r.o., IČO: 48 108 553 (žalovaným) Dodatok č. 3 k predmetnej zmluve, predmetom ktorého bola okrem iného dohoda o zmene výmery predmetu nájmu z pôvodnej výmery 63,44 m² na 63,18 m², teda podľa reálneho stavu. Zmluvné strany sa tiež dohodli na zmene bodu 1.8 nájmovej zmluvy tak, že nájom založený touto zmluvou začína dňom zahájenia činnosti ZVSC a trvá po dobu desiatich (10) rokov odo dňa zahájenia činnosti ZVSC. Nájom sa končí po uplynutí desiatich rokov odo dňa zahájenia činnosti ZVSC dňom, ktorý sa označením zhoduje s dňom začatia nájmu. Zmluvné strany sa tiež dohodli na doplnení Článku XVII., bodu 17.1 a bodu 17.2 nájmovej zmluvy, a to v bode 2.6 tak, že „Zmluvné strany sa zároveň dohodli na absolútnom vylúčení aplikácie ustanovenia § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka na ich vzťah založený touto zmluvou. To znamená, že ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa v prípade skončenia nájmu uplynutím dohodnutej doby neaplikuje a nájomný vzťah sa neobnovuje na žiadne obdobie.“ a v bode 2.7 tak, že nové písmeno c) znie: „c) odstúpením podľa zásad právnej úpravy Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka z dôvodov podstatného porušenia tejto zmluvy nájomcom.“. Zmluvné strany sa tiež dohodli v bode 2.8 na doplnení článku XVII. o nové ustanovenie bodu 17.11, ktoré znie: Pre prípad porušenia povinností na strane nájomcu, ktoré táto zmluva označuje za podstatné, je prenajímateľ oprávnený od tejto zmluvy odstúpiť. V takom prípade zmluva zaniká dňom doručenia písomného odstúpenia prenajímateľa nájomcovi.“. Žalobca je podľa výpisu z LV č. 9800 pre k.ú. Zvolen výlučným vlastníkom tam uvedených pozemkov a stavby s. č. 9690 EUROPA SHOPING & RELAX CENTER titulom kúpnej zmluvy z 20.03.2017 č. V 749/2017. Listom zo dňa 17.01.2020, ktorý bol doručený žalovanému dňa 20.01.2020 (svedčí o tom doručka), žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy z dôvodu v liste uvedeného podstatného porušenia nájmovej zmluvy. Nájom žalovaného sa tak skončil dňom 20.01.2020. Faktúrou č. 1029/2020 advokátska kancelária RASLEGAL, s.r.o., IČO: 36855561, fakturovala žalobcovi sumu 1 717,97 eur (t. j. žalovanú sumu)

v zmysle dohody trovy právneho zastúpenia pri vymáhaní pohľadávok Belavita s.r.o. Faktúra bola vyhotovená dňa 05.05.2020 a splatná 10 dní od doručenia. Faktúrou č. 20600066 žalobca ako dodávateľ fakturoval žalovanému sumu 5 077,87 eur, v ktorej je zahrnutá i suma 1 717,97 eur (t. j. žalovaná suma) za trovy právneho zastúpenia. Faktúra bola vyhotovená dňa 09.04.2020 a splatná dňa 16.04.2020. Listom zo dňa 11.03.2020 žalovaný vrátil žalobcovi faktúru (podľa udania žalovaného č. 20600066) s tým, že ju neuznáva a vracia ju späť. V nedatovanom liste adresovanom žalobcovi žalovaný ako nájomca namietol neplatnosť odstúpenia od zmluvy, ktoré mu bolo doručené dňa 20.01.2020. Písomnou výzvou na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovanie právnej veci zo dňa 06.09.2018 oznámila RASLEGAL, s.r.o., IČO: 36 855 561, žalovanému, že na základe uzavretej zmluvy poskytuje právne služby spoločnosti Amarila s.r.o., IČO: 50 336 541, a že má mandát aj vo veciach uplatňovania a vymáhania nárokov voči adresátovi (žalovanému), ktoré vznikli z titulu neuhradených platieb pri dočasnom užívaní nebytového priestoru č. 2.09, o celkovej výmere 63,18 m², nachádzajúceho sa v objekte EUROPA SHOPING and RELAX CENTER vo Zvolene v súvislosti so Zmluvou o nájme nebytových priestorov dňa 20.01.2012 uzavretou so žalovaným. Vo výzve tiež žalovanému oznámila nezaplatené pohľadávky: nájomné za mesiac september 2018 vo výške 2 176,68 eur vrátane DPH; zálohu na spoločné prevádzkové náklady za mesiac august 2018 vo výške 470,06 eur vrátane DPH; vlastné prevádzkové náklady za mesiac jún 2018 vo výške 605,28 eur vrátane DPH; vlastné prevádzkové náklady za mesiac júl 2018 vo výške 630,28 eur vrátane DPH; poplatok na marketing za mesiac august 2018 vo výške 81,01 eur vrátane DPH; paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (ust. § 369c Obchodného zákonníka) vo výške 160,- eur; trovy právneho zastúpenia vo výške 360,72 eur. Dlh tak predstavuje ku dňu vyhotovenia tejto výzvy sumu vo výške minimálne 4 484,03 eur. Vo výzve sa tiež uvádza, že pokiaľ nedôjde k žiadanej úhrade, uvedené nároky budú narastať. Žalovaný bol upozornený, že v prípade nesplnenia splatných záväzkov žalovaného v stanovenej lehote, RASLEGAL, s.r.o. uplatní nároky svojho klienta súdnou cestou. Súčasne bol vyzvaný, aby najneskôr v lehote do siedmich dní odo dňa odoslania tejto výzvy vykonal úhradu (i) dlžnej sumy vo výške 3 963,31 eur, (ii) úrokov z omeškania a (iii) paušálnej náhrady spojenej s vymáhaním pohľadávok vo výške 160,- eur, a to na bankový účet označený v nájomnej zmluve a (iv) trov právneho zastúpenia vo výške 360,72 eur v rovnakej lehote na bankový účet kancelárie (RASLEGAL, s.r.o.). Obsahovo totožnou písomnou výzvou na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovanie právnej veci zo dňa 08.01.2019 RASLEGAL, s.r.o., IČO: 36 855 561, (okrem vyššie uvedeného) vo výzve tiež žalovanému oznámila nezaplatené pohľadávky: nájomné za mesiac január 2019 vo výške 2 176,68 eur vrátane DPH; zálohu na spoločné prevádzkové náklady za mesiac december 2018 vo výške 470,06 eur vrátane DPH; vlastné prevádzkové náklady za mesiac október 2018 vo výške 626,72 eur vrátane DPH; poplatok na marketing za mesiac december 2018 vo výške 81,01 eur vrátane DPH; paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (ust. § 369c Obchodného zákonníka) vo výške 160,- eur; trovy právneho zastúpenia vo výške 338,23 eur. Dlh tak predstavuje ku dňu vyhotovenia tejto výzvy sumu vo výške minimálne 3 852,70 eur. Vo výzve sa tiež uvádza, že pokiaľ nedôjde k žiadanej úhrade, uvedené nároky budú narastať. Žalovaný bol upozornený, že v prípade nesplnenia splatných záväzkov žalovaného v stanovenej lehote, RASLEGAL, s.r.o. uplatní nároky svojho klienta súdnou cestou. Súčasne bol vyzvaný, aby najneskôr v lehote do siedmich (7) dní odo dňa odoslania tejto výzvy vykonal úhradu (i) dlžnej sumy vo výške 3 354,47 eur, (ii) úrokov z omeškania a (iii) paušálnej náhrady spojenej s vymáhaním pohľadávok vo výške 160,- eur, a to na bankový účet označený v nájomnej zmluve a (iv) trov právneho zastúpenia vo výške 338,23 eur v rovnakej lehote na bankový účet kancelárie (RASLEGAL, s.r.o.). Obsahovo totožnou písomnou výzvou na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovanie právnej veci zo dňa 20.05.2019 adresovanou žalovanému RASLEGAL, s.r.o., IČO: 36 855 561 (okrem vyššie uvedeného) vo výzve tiež žalovanému oznámila nezaplatené pohľadávky: nájomné za mesiac máj 2019 vo výške 2 176,68 eur vrátane DPH; zálohu na spoločné prevádzkové náklady za mesiac apríl a máj 2019 vo výške 940,12 eur vrátane DPH; nedoplatok z vyúčtovania spotreby spoločných prevádzkových nákladov za rok 2018 vo výške 173,74 eur vrátane DPH, vlastné prevádzkové náklady za mesiac marec 2019 vo výške 625,60 eur vrátane DPH; poplatok na marketing za mesiac apríl a máj 2019 vo výške 107,66 eur vrátane DPH; paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (ust. § 369c Obchodného zákonníka) vo výške 200,- eur; trovy právneho zastúpenia vo výške 386,04 eur. Dlh tak predstavuje ku dňu vyhotovenia tejto výzvy sumu vo výške minimálne 4 609,84 eur. Vo výzve sa tiež uvádza, že pokiaľ nedôjde k žiadanej úhrade, uvedené nároky budú narastať. Žalovaný bol upozornený, že v prípade nesplnenia splatných záväzkov žalovaného v stanovenej lehote, RASLEGAL, s.r.o. uplatní nároky svojho klienta súdnou cestou. Súčasne bol vyzvaný, aby najneskôr v lehote do siedmich (7) dní odo dňa odoslania tejto výzvy vykonal úhradu (i) dlžnej sumy vo výške 4 023,80 eur, (ii) úrokov z omeškania a (iii) paušálnej náhrady spojenej s vymáhaním pohľadávok vo výške 200,- eur, a to na

bankový účet označený v nájomnej zmluve a (iv) trov právneho zastúpenia vo výške 386,04 eur v rovnakej lehote na bankový účet kancelárie (RASLEGAL, s.r.o.). Obsahovo totožnou písomnou výzvou na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovnanie právnej veci zo dňa 14.11.2019 RASLEGAL, s.r.o., IČO: 36 855 561, (okrem vyššie uvedeného) vo výzve tiež žalovanému oznámila nezaplatené pohľadávky: nájomné za mesiac august, september a november 2019 vo výške 6 655,14 eur vrátane DPH; zálohu na spoločné prevádzkové náklady za mesiac august, október a november 2019 vo výške 1 410,18 eur vrátane DPH; vlastné prevádzkové náklady za mesiac jún a september 2019 vo výške 1 362,92 eur vrátane DPH; poplatok na marketing za mesiac august, október a november 2019 vo výške 247,65 eur vrátane DPH; paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (ust. § 369c Obchodného zákonníka) vo výške 160,- eur; trovy právneho zastúpenia vo výške 632,98 eur. Dlh tak predstavuje ku dňu vyhotovenia tejto výzvy sumu vo výške minimálne 10 468,87 eur. Vo výzve sa tiež uvádza, že pokiaľ nedôjde k žiadanej úhrade, uvedené nároky budú narastať. Žalovaný bol upozornený, že v prípade nesplnenia splatných záväzkov žalovaného v stanovenej lehote, RASLEGAL, s.r.o. uplatní nároky svojho klienta súdnou cestou. Súčasne bol vyzvaný, aby najneskôr v lehote do siedmich (7) dní odo dňa odoslania tejto výzvy vykonal úhradu (i) dlžnej sumy vo výške 9 675,89 eur, (ii) úrokov z omeškania a (iii) paušálnej náhrady spojenej s vymáhaním pohľadávok vo výške 160,- eur, a to na bankový účet označený v nájomnej zmluve a (iv) trov právneho zastúpenia vo výške 632,98 eur v rovnakej lehote na bankový účet kancelárie (RASLEGAL, s.r.o.). Z výpisu z účtu vyplýva, že na účet splnomocneného zástupcu žalobcu bola dňa 22.05.2020 prijatá platba vo výške 1 717,97 eur od platiteľa: Amarila s.r.o. (žalobcu). Listami zo dňa 21.01.2019 (Upozornenie na neplnenie povinností - posledný pokus o mimosúdne urovnanie právnej veci, Uplatnenie nároku na zmluvné pokuty), zo dňa 20.07.2017 (Výzva na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovnanie právnej veci), zo dňa 15.12.2017 (Výzva na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovnanie právnej veci), zo dňa 15.8.2016 (Vyrozumenie), zo dňa 13.07.2016 (Výzva na zaplatenie - posledný pokus o mimosúdne urovnanie právnej veci) žalobca prostredníctvom príslušného splnomocneného zástupcu vyzval žalovaného na úhrady pohľadávok po lehote splatnosti v súvislosti s predmetnou nájomnou zmluvou. Tieto listy nie sú totožné s predmetnými výzvami. Z obsahu spisu sp. zn. 35Up/684/2020 Okresného súdu Banská Bystrica bolo zistené, že žalobca - Amarila, s.r.o., IČO: 50 336 541, podal proti žalovanému: Belavita s.r.o., IČO: 48 108 553, žalobu, ktorou žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 4 383,85 eur, pozostávajúcej zo sumy 235,81 eur (faktúra č. 20640030 na VPN za január 2020) spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 01.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 3 905,76 eur (faktúra č. 20600051 na refakturáciu prác s vypratáním) spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 03.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 242,28 eur (náklady za notárske služby spojené so súpisom vecí), ďalej sumy 1 356,03 eur ako zmluvnej pokuty za nezloženie zábezpeky, sumy 729,36 eur ako zmluvnej pokuty za nevrátenie priestoru do pôvodného stavu, sumy 80,- eur ako zmluvného nároku za spracovanie písomnej výzvy na úhradu pohľadávok, sumy 712,23 eur ako zákonných úrokov z omeškania pri omeškaní s platbami od 01.06.2016 do 31.01.2020, ďalej paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 240,- eur (za pohľadávky v šiestich výzvach na úhradu) a nahradiť mu trovy konania. Zo žaloby vyplýva, že žalobca uplatnený nárok odvodil z nájomnej zmluvy zo dňa 20.01.2012, pričom do práv a povinností z tejto nájomnej zmluvy vstúpil žalobca dňa 20.03.2017 a žalovaný dňa 31.03.2014. Nájom sa skončil odstúpením žalobcu od tejto nájomnej zmluvy dňom 20.01.2020. Následne žalovaný pristúpil k vyprataniu priestoru na jeho náklady, čo trvalo od 30.01.2020 do 05.02.2020. Žalované nároky v danom konaní žalobca zhrnul takto: vlastné prevádzkové náklady za mesiac január 2020 vo výške 235,81 eur vrátane DPH, refakturácia stavebných prác za nevrátenie priestoru do pôvodného stavu po skončení nájmu vo výške 3 905,76 eur vrátane DPH, náklady notára spojené so súpisom vecí, ktoré neboli odstránené z priestorov po skončení nájmu vo výške 242,28 eur vrátane DPH, zmluvná pokuta podľa bodu 14.9 Nájomnej zmluvy za porušenie povinnosti zložiť zábezpeku vo výške 1 356,03 eur, zmluvná pokuta podľa bodu 5.8 Nájomnej zmluvy za porušenie povinnosti vypratať a vrátiť priestor po skončení nájmu vo výške 729,36 eur (za 6 dní porušovania povinností), nárok podľa bodu 15.5 Nájomnej zmluvy, a to za spracovanie výziev na úhradu pohľadávok po splatnosti minimálne v ôsmich prípadoch (výzva zo dňa 20.07.2017, 15.12.2017, 06.09.2018, 08.01.2019, 20.05.2019, 14.11.2019, 18.03.2020, 09.04.2020, spolu vo výške 80,- eur, zákonné úroky z omeškania za omeškanie s platbami podľa Nájomnej zmluvy od 01.06.2016 do 31.01.2020 vo výške 712,23 eur, paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (§ 369c Obchodného zákonníka) vo výške 6 x 40,- eur ((za pohľadávky v dotknutých výzvach), spolu 240,- eur). Upomínací súd v danej veci vydal dňa 05.05.2020 platobný rozkaz, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel, a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.06.2020, keď uznesením sp. zn. 35Up/684/2020 zo dňa 29.07.2020 upomínací súd návrh žalovaného na určenie neúčinnosti elektronického doručenia elektronickej úradnej správy - platobného

rozkazu sp.zn. 35Up/684/2020 zo dňa 05.05.2020 s prílohami a návrh žalovaného na odklad účinkov elektronického doručenia platobného rozkazu sp. zn. 35Up/684/2020 zo dňa 05.05.2020 s prílohami zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.08.2020. Z prehľadu predloženého žalobcom vyplýva: 1/ výzva zo dňa 06.09.2018: nájomné za mesiac september 2018 vo výške 2 176,68 eur: splatnosť dňa 20.08.2018, predpis úhrady 2 176,68 eur, úhrada v tejto výške dňa 24.09.2018, počet dní omeškania 35 dní; záloha na spoločné prevádzkové náklady (SPN) za mesiac august 2018 vo výške 470,06 eur: splatnosť dňa 08.08.2018, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 24.09.2018, počet dní omeškania 47 dní; vlastné prevádzkové náklady (VPN) za mesiac jún 2018 vo výške 605,28 eur: splatnosť dňa 31.07.2018, predpis úhrady 605,28 eur, úhrada v tejto výške dňa 26.09.2018, počet dní omeškania 57 dní; vlastné prevádzkové náklady (VPN) za mesiac júl 2018 vo výške 630,28 eur: splatnosť dňa 31.08.2018, predpis úhrady 630,28 eur, úhrada v tejto výške dňa 26.09.2018, počet dní omeškania 26 dní; poplatok na marketing za mesiac august 2018 vo výške 81,01 eur: splatnosť dňa 08.08.2018, predpis úhrady 81,01 eur, úhrada v tejto výške dňa 24.09.2018, počet dní omeškania 47 dní. 2/ výzva zo dňa 08.01.2019: nájomné za mesiac január 2019 vo výške 2 176,68 eur: splatnosť dňa 20.12.2018, predpis úhrady 2 176,68 eur, úhrada v tejto výške dňa 14.01.2019, počet dní omeškania 25 dní; záloha na spoločné prevádzkové náklady (SPN) za mesiac december 2018 vo výške 470,06 eur: splatnosť dňa 08.12.2018, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 14.01.2019, počet dní omeškania 37 dní; vlastné prevádzkové náklady (VPN) za mesiac október 2018 vo výške 626,72 eur: splatnosť dňa 30.11.2018, predpis úhrady 626,72 eur, úhrada v tejto výške dňa 14.01.2019, počet dní omeškania 45 dní; poplatok na marketing za mesiac december 2018 vo výške 81,01 eur: splatnosť dňa 08.12.2018, predpis úhrady 81,01 eur, úhrada v tejto výške dňa 16.01.2019, počet dní omeškania 39 dní. 3/ výzva zo dňa 20.05.2019: nájomné za mesiac máj 2019 vo výške 2 176,68 eur: splatnosť dňa 20.04.2019, predpis úhrady 2 176,68 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 39 dní; záloha na spoločné prevádzkové náklady (SPN) za mesiac apríl a máj 2019 vo výške 940,12 eur: splatnosť za apríl 2019 dňa 08.04.2019, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 51 dní, splatnosť za máj 2019 dňa 08.05.2019, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 21 dní; vlastné prevádzkové náklady (VPN) za mesiac marec 2019 vo výške 625,60 eur: splatnosť dňa 30.04.2019, predpis úhrady 625,60 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 21 dní; poplatok na marketing za mesiac apríl a máj 2019 vo výške 107,66 eur: splatnosť za apríl 2019 dňa 08.04.2019, predpis úhrady 82,55 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 51 dní, splatnosť za máj 2019 dňa 08.05.2019, predpis úhrady 82,55 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 21 dní; nedoplatok z vyúčtovania spotreby spoločných prevádzkových nákladov za rok 2018 vo výške 173,74 eur: splatnosť dňa 15.04.2019, predpis úhrady 173,74 eur, úhrada v tejto výške dňa 29.05.2019, počet dní omeškania 44 dní. 4/ výzva zo dňa 14.11.2019: nájomné za mesiac august, september a november 2019 vo výške 6 655,14 eur (za každý z mesiacov po 2 218,38 eur): splatnosť za mesiac august 2019 dňa 20.07.2019, predpis úhrady 2 218,38 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 130 dní, splatnosť za mesiac september 2019 dňa 20.08.2019, predpis úhrady 2 218,38 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 99 dní, splatnosť za mesiac november 2019 dňa 20.10.2019, predpis úhrady 2 218,38 eur, úhrada v tejto výške dňa 20.11.2019, počet dní omeškania 31 dní; záloha na spoločné prevádzkové náklady (SPN) za mesiac august, október a november 2019 vo výške 1 410,18 eur (za každý z mesiacov po 470,06 eur): splatnosť za august 2019 dňa 08.08.2019, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 111, splatnosť za október 2019 dňa 08.10.2019, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 15.11.2019, počet dní omeškania 38 dní, splatnosť za november 2019 dňa 08.11.2019, predpis úhrady 470,06 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 19 dní; vlastné prevádzkové náklady (VPN) za mesiac jún a september 2019 vo výške 1 362,92 eur: splatnosť za jún 2019 dňa 31.07.2019, predpis úhrady 715,69 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 119 dní, splatnosť za september 2019 dňa 31.10.2019, predpis úhrady 647,23 eur, úhrada v tejto výške dňa 20.11.2019, počet dní omeškania 20 dní; poplatok na marketing za august, október a november 2019 vo výške 247,65 eur (za každý z mesiacov po 82,55 eur): splatnosť za august 2019 dňa 08.08.2019, predpis úhrady 82,55 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 111 dní, splatnosť za október 2019 dňa 08.10.2019, predpis úhrady 82,55 eur, úhrada v tejto výške dňa 15.11.2019, počet dní omeškania 30 dní, splatnosť za november 2019 dňa 08.11.2019, predpis úhrady 82,55 eur, úhrada v tejto výške dňa 27.11.2019, počet dní omeškania 19 dní. Tento prehľad (tabuľku) žalovaný nerozporoval. Splnomocnený zástupca žalobcu doplnil, že exekučný titul, ktorým je právoplatný platobný rozkaz (právoplatnosť nadobudol dňa 06.06.2020) vydaný v upomínacom konaní sp. zn. 35Up/684/2020 Okresného súdu Banská Bystrica, sa netýka istiny, s ktorou súvisia uplatnené nároky žalobcu v tomto spore. Nároky čo do istiny, ktoré

súvisia s uplatnenou náhradou škody v tomto spore, sú uhradené. Žalobca eviduje vo svojom účtovníctve žalovanú pohľadávku, čo vyplýva aj z toho, že existuje aj doklad o jej úhrade.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 1 ods. 1, ods. 2, § 261 ods. 1, ods. 9 Obchodného zákonníka a § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len sčasti. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1 717,97 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania z titulu náhrady škody. Žalobu odôvodnil tým, že z dôvodu porušovania povinností žalovaným vznikla žalobcovi škoda v žalovanej výške spočívajúca okrem iného aj v trovách právneho zastúpenia, ktoré vznikli spracovaním štyroch výziev právnym zástupcom žalobcu zo dňa 06.09.2018, 08.01.2019, 20.05.2019 a 14.11.2019, ktoré boli adresované žalovanému, a ktoré sa týkali jeho omeškania s úhradami. Tieto výzvy súvisia s porušovaním povinností žalovaným zo zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej dňa 20.01.2012, pričom žalobca vstúpil do práv a povinností z tejto zmluvy ako nový vlastník prenajímaných priestorov dňa 20.03.2017 a žalovaný v dôsledku zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 31.03.2014. Žalobca fakturované právne služby svojho právneho zástupcu uhradil a refakturoval žalovanému, ktorý ich však neuhradil. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným existoval záväzkový vzťah zo zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej dňa 20.01.2012. Obe strany sporu ako zmluvné strany zmluvy o nájme nebytových priestorov sú právnické osoby, podnikatelia. Do predmetu podnikania (činnosti) žalobcu patrí okrem iného i prenájom nehnuteľností spojených s poskytovaním iných, než základných služieb spojených s prenájomom. Do predmetu podnikania, činnosti žalovaného okrem iného patrí maloobchod, veľkoobchod. Je nesporné, že záväzkový vzťah vzniknutý medzi stranami sa týkal ich podnikateľskej činnosti. Zmluva o nájme nebytových priestorov nie je upravená v Hlave II Tretej časti Obchodného zákonníka. Nájom a podnájom nebytových priestorov upravuje § 720 Občianskeho zákonníka, ktorý právnú úpravu nájmu a podnájmu nebytových priestorov prenecháva osobitnému zákonu, ktorým je zákon č. 116/1990 Z. z. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Ak Obchodný zákonník neupravuje zmluvu o nájme nebytových priestorov (upravuje ju Občiansky zákonník resp. osobitný predpis), záväzkový vzťah medzi stranami sporu ako zmluvnými stranami sa nestáva vzťahom občianskoprávnym. Právny vzťah svojou podstatou obchodnoprávny si aj naďalej zachováva svoj obchodnoprávny charakter, čo platí aj pre predmetný zmluvný záväzkový vzťah medzi stranami. Z toho vyplýva nevyhnutnosť na zostávajúcu časť tohto obligačného vzťahu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, teda v tomto prípade ustanovenia o (žalobcom uplatnenej) náhrade škody a o premlčaní (žalovaným vznesená námietka premlčania). Žalobca si v tomto spore uplatnil nárok z titulu náhrady škody. Podľa § 373 Obchodného zákonníka kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinnosti bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť. Podľa § 378 Obchodného zákonníka škoda sa nahrádza v peniazoch, ak však o to oprávnená strana požiada a ak to je možné a obvyklé, nahrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu. Podľa § 380 Obchodného zákonníka za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinností druhej strany. Žalobca pri odôvodnení nároku titulom náhrady škody tvrdil, že v tomto prípade boli splnené všetky predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, a to a) porušenie povinnosti, keď škoda vznikla v súvislosti s porušením povinností žalovaného z nájomného vzťahu, keď si tento pravidelne neplnil svoje povinnosti platiť nájomné a súvisiace platby a tieto uhradil až po tom, ako bol na plnenie vyzvaný právnym zástupcom žalobcu, b) vznik škody, keď žalobcovi vznikla škoda vo výške 1 717,67 eur spočívajúca v nákladoch na trovy právneho zastúpenia, ktoré musel vynaložiť na obranu svojich práv (výzvy adresované právnym zástupcom žalobcu žalovanému), nakoľko si žalovaný neplnil svoje povinnosti zo zmluvy riadne a včas, c) kauzálny nexus, keď náklady vynaložené žalobcom na právne zastúpenie sú v priamej príčinnej súvislosti s omeškaním žalovaného, keďže tento svoje záväzky plnil až v nadväznosti na tieto výzvy, pričom na skoršie výzvy zaslané priamo žalobcom nijako nereagoval a porušenie povinnosti nebolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť za škodu, keď v tomto prípade podľa žalobcu neexistuje na strane žalovaného žiadny liberačný dôvod vylučujúci zodpovednosť za vzniknutú škodu a tento nie je žalovaným ani tvrdený. Vynaloženie nákladov poškodenou stranou, ku ktorému došlo v dôsledku porušenia povinností, považuje ustanovenie § 380 za takú ujmu, ktorá je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti, a preto ukladá povinnosť nahradiť ju ako súčasť škody. Nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným v príčinnej súvislosti s porušením povinností druhej strany je samostatným nárokom poškodeného, nie príslušenstvom nároku na náhradu škody a tieto náklady je potrebné odlišovať od nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú príslušenstvo pohľadávky. V zmysle § 380 Obchodného zákonníka ide len o také náklady, ku ktorým porušenie povinností priamo viedlo, ktoré boli nevyhnutne späté s

protiprávnym konaním škodcu. Pri porovnaní ustanovenia § 380 Obchodného zákonníka s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky, ktoré sú jej príslušenstvom a nákladmi vynaloženými v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti druhej zmluvnej strany, ktoré sú samostatnou pohľadávkou, nie príslušenstvom. Vzhľadom na uvedené súd nárok žalobcu (na rozdiel od žalobcu) právne posúdil ako nárok na náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Predmetom sporu uplatneného žalobcom proti žalovanému v tejto veci bolo zaplatenie sumy 1 717,97 eur zodpovedajúcej trovám právneho zastúpenia, ktoré vznikli spracovaním štyroch výziev právnym zástupcom žalobcu, a to zo dňa 06.09.2018, zo dňa 08.01.2019, zo dňa 20.05.2019 a zo dňa 14.11.2019, ktoré boli adresované žalovanému, a ktoré sa týkali omeškania s jeho úhradami podľa zmluvy o nájme nebytových priestorov. Každú z týchto písomných výziev spracovala spoločnosť RASLEGAL, s.r.o., t. j. právnická osoba poskytujúca právne služby žalobcovi na základe s ním uzavretej zmluvy a majúca tak mandát aj vo veciach uplatňovania a vymáhania nárokov voči žalovanému vzniknutých z titulu neuhradených platieb pri dočasnom užívaní nebytového priestoru v súvislosti so zmluvou o nájme nebytových priestorov zo dňa 20.01.2012, pričom táto skutočnosť je v každej jednej výzve uvedená. Túto skutočnosť žalovaný v konaní nenamietal a v konaní zostala nesporná. Každá z výziev bola adresovaná žalovanému a každá obsahuje oznámenie o evidencii pohľadávok (uvedených v každej výzve konkrétne druhom pohľadávky, obdobia nezaplatennej pohľadávky a výškou pohľadávky), ktoré žalobca eviduje u žalovaného ako nezaplatené. Konkrétne ide o pohľadávky týkajúce sa nájomného, zálohy na spoločné prevádzkové náklady, vlastných prevádzkových nákladov, poplatku na marketing, resp. nedoplatku z vyúčtovania spotreby spoločných prevádzkových nákladov. Vo výzve zo dňa 06.09.2018 boli vyčíslené trovy právneho zastúpenia na sumu 360,72 eur. Vo výzve zo dňa 08.01.2019 boli vyčíslené trovy právneho zastúpenia na sumu 338,23 eur. Vo výzve zo dňa 20.05.2019 boli vyčíslené trovy právneho zastúpenia na sumu 386,04 eur. Vo výzve zo dňa 14.11.2019 boli vyčíslené trovy právneho zastúpenia na sumu 623,98 eur. Vo všetkých výzvach bol žalovaný vyzvaný na vykonanie úhrad dlžnej sumy v príslušnej výške, úrokov z omeškania, paušálnej náhrady spojenej s vymáhaním pohľadávok na príslušný bankový účet a vo všetkých výzvach bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie trov právneho zastúpenia na bankový účet RASLEGAL, s.r.o. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetom sporu sú náklady žalobcu na zaplatenie trov právneho zastúpenia spoločnosti RASLEGAL, s.r.o., ktorá na základe zmluvy uzatvorenej so žalobcom mu poskytovala právne služby, a to aj v súvislosti s predmetnými výzvami, čo napokon vyplýva aj z výziev, a ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná. Tieto náklady na právnu pomoc vznikli žalobcovi v súvislosti s uplatnením dlžných pohľadávok proti žalovanému, ktorý bol s plnením svojho dlhu žalobcovi v omeškaní. Vyčíslené trovy právneho zastúpenia sú odmenou kancelárie RASLEGAL, s.r.o. (advokátskej kancelárie) za poskytnutie právnej pomoci. Žalobca preukázal faktúrou č. 1029/2020, že mu spoločnosť RASLEGAL, s.r.o. fakturovala dňa 05.05.2020 (časovo po predmetných výzvach; v zmysle dohody trovy právneho zastúpenia pri vymáhaní pohľadávok žalovaného) sumu 1 717,97 eur, ktorá zodpovedá súčtu trov právneho zastúpenia vyčíslených v predmetných štyroch výzvach. Základom pre výpočet trov právneho zastúpenia, ktoré sú predmetom tohto sporu, boli dlžné sumy uvedené pri jednotlivých pohľadávkach: nájomné, záloha na spoločné prevádzkové náklady, vlastné prevádzkové náklady, poplatok na marketing uvedené v príslušnej výške v tej ktorej výzve, tiež nedoplatok z vyúčtovania spotreby spoločných prevádzkových nákladov za rok 2018. Úhradu tejto sumy (1 717,97 eur) dňa 22.05.2020 žalobca preukázal detailom platby zo svojho účtu na účet právneho zástupcu RASLEGAL, s.r.o.. Ak v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú náklady spojené s uplatnením pohľadávky jej príslušenstvom, potom ak žalobca využil na vymoženie svojej pohľadávky od žalovaného, ktorý bol v omeškaní s platením svojho splatného záväzku, právne služby advokáta, zaplatená odmena advokátovi za takúto pomoc nepochybne predstavuje náklady spojené s uplatnením takejto pohľadávky. Nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je nárokom hmotnoprávnym. Charakter nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka má aj odmena za poskytnutú právnu pomoc zaplatená pred uplatnením samotnej pohľadávky na súde, a to aj v prípade, keď k uplatneniu pohľadávky na súde nedošlo z dôvodu dobrovoľného plnenia povinným, ako tomu bolo v tomto prípade. Samotná pohľadávka žalobcu voči žalovanému uvedená čo do druhu i výšky v predmetných štyroch výzvach bola nepochybne opodstatnená a dôvodná, o čom svedčí aj to, že zo strany žalovaného bola uspokojená v časovom období po predmetných výzvach a žalovaným nijako nespochybnovaná. Skutočnosť, že nedošlo k súdnemu konaniu o zaplatenie pohľadávky (istiny), bola zapríčinená dobrovoľným splnením povinnosti zo strany žalovaného a tento stav nemôže byť v neprospech žalobcu. Skutočnosť, že žalovaný plnil pohľadávky žalobcu uvedené v predmetných štyroch výzvach (v čase vyhotovenia výziev už splatné nájomné, zálohy na spoločné prevádzkové náklady, vlastné prevádzkové náklady, poplatok na marketing za príslušné mesiace a nedoplatok z vyúčtovania

spotreby spoločných prevádzkových nákladov za rok 2018 v príslušnej výške, pričom základom pre výpočet trov právneho zastúpenia, ktoré sú predmetom tohto sporu, boli dlžné sumy uvedené pri vyššie uvedených jednotlivých pohľadávkach), žalovaný potvrdil. Túto skutočnosť potvrdzuje aj žalobcom predložený dôkaz - prehľad (tabuľka) s údajmi o splatnosti, predpise, úhrade, počte dní omeškania u tej ktorej dlžnej nezaplatennej pohľadávky uvedenej v tej ktorej výzve. Z tohto prehľadu vyplýva, že v čase vyhotovenia tej ktorej výzvy bol žalovaný v omeškaní s každou pohľadávkou uvedenou v tej ktorej výzve. Z prehľadu tiež vyplýva, že príslušná pohľadávka evidovaná ako nezaplatená a uvedená v tej ktorej výzve, bola následne po týchto výzvach žalovaným aj uhradená. Žalovaný predložený prehľad (tabuľku) nerozporoval. Samotný štatutárny zástupca žalovaného potvrdil, že k úhrade pohľadávok došlo na základe predmetných výziev, a že ich považoval za dôvodné, a že s výnimkou trov právneho zastúpenia plnil žalobcovi evidované nezaplatené pohľadávky tak, ako sú uvedené v predmetných výzvach. Pohľadávky uvádzané, resp. evidované žalobcom ako nezaplatené v tej ktorej predmetnej výzve neboli predmetom súdneho konania vzhľadom na to, že boli po svojej splatnosti následne uhradené a teda nebol dôvod, aby si tento nárok žalobca uplatnil v súdnom konaní. Inými slovami v tomto prípade nedošlo k uplatneniu pohľadávky na súde žalobcom z dôvodu dobrovoľného plnenia týchto záväzkov žalovaným. Súd potom uzavrel, že nárok žalobcu na úhradu účelne vynaložených nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky je daný, aj keď k ich uplatneniu súdnou cestou nedošlo z dôvodov vyššie uvedených. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú najmä trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu, pričom sa jedná najmä o náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky. Tieto náklady sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Z vyššie uvedeného vyplýva, že je možné uplatniť si náklady spojené s uplatnením pohľadávky ako samostatný nárok, a to za situácie, ktorá nastala v tomto prípade, t. j. že žalovaný bol vo vzťahu k žalobcovi v omeškaní so svojimi záväzkami zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, tieto uhradil až potom, čo mu boli doručené predmetné výzvy (čo v konaní sporné nebolo, resp. žalovaný to potvrdil). Náklady spojené s uplatnením pohľadávky ako príslušenstvo pohľadávky sú dôvodné vtedy, ak aj istina je dôvodná. V tomto prípade istina, ktorou boli nezaplatené pohľadávky žalovaným uvedené v štyroch predmetných výzvach, boli dôvodné, čo žalovaný, resp. štatutárny zástupca žalovaného potvrdil. Súd skúmal tiež, či pohľadávky žalobcu voči žalovanému boli splatné, a či tieto náklady spojené s uplatnením pohľadávky boli účelne vynaložené, a to preto, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Vo všetkých prípadoch išlo už o pohľadávku splatnú, čo vyplýva z prehľadu (tabuľky) predmetných pohľadávok a z dojednaní o splatnosti jednotlivých pohľadávok v predmetnej zmluve o nájme nebytových priestorov. Súd uzavrel, že tieto náklady spočívajúce v trovách právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, keď došlo k plneniu zo strany žalovaného až na základe týchto výziev. Samotný štatutárny zástupca žalovaného nepoprel tvrdenie žalobcu, že pred týmito výzvami bol žalovaný vyzývaný žalobcom na plnenie aj inak - prostredníctvom emailov, telefonicky, osobne, prostredníctvom poverenej osoby, keď štatutárny zástupca žalovaného uviedol, že možno existujú nejaké maily ohľadom výziev na zaplatenie pohľadávky. Súd potom uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že žalobcovi vznikli odôvodnené náklady spojené s uplatnením pohľadávky proti žalovanému, ktoré predstavovali odmenu advokátskej kancelárie, ktorá dohodnuté právne služby reálne poskytla a na základe ktorých došlo k úhrade dovtedy neuhradených záväzkov zo strany žalovaného v prospech žalobcu. Zaplatením tejto odmeny svojmu právnenému zástupcovi žalobcom vznikli žalobcovi skutočné náklady spojené s uplatnením pohľadávky v žalovanej výške. K výške uplatneného nároku žalobca uviedol, že ide o tarifnú odmenu, ktorá predstavuje náklady na právne služby vynaložené na zaslanie predmetných výziev. Žalovaný sa bránil, že uplatnený nárok žalobcu nie je primeraný. Súd s touto obranou žalovaného nesúhlasil. Ak žalobca odvodil výšku uplatneného nároku z vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, potom príslušná odmena zodpovedajúca platnej a účinnej vyhláške v čase vyhotovenia jednotlivých výziev za vykonané úkony právnej služby v zmysle § 13a tejto vyhlášky nemôže byť neprimeraná. Trovy právneho zastúpenia uvedené v jednotlivých výzvach boli vyčíslené v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Je pravdou, že znenie tohto právneho predpisu, pokiaľ ide o § 13a, bolo iné v čase do 14.06.2019 a v čase od 15.06.2019. Žalobca uviedol, že trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené u výziev do 14.06.2019 podľa vyhlášky v znení účinnom do 14.06.2019 (t. j. výzva zo dňa 06.09.2018, 08.01.2019 a 20.05.2019) podľa § 13a ods. 1 písm. c) - písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúcej sa veci samej, (pôvodne uvádzal podľa § 13a ods. 1 písm. a) a d)) a v prípade výzvy zo dňa 14.11.2019 podľa vyhlášky v znení od 15.06.2019 podľa § 13a ods. 1 písm. d) - predžalobná výzva (pôvodne uvádzal

podľa § 13a ods. 1 písm. a) a d)), s čím sa súd stotožnil. Vyčíslená výška trov právneho zastúpenia v jednotlivých výzvach nebola zo strany žalovaného rozporovaná. V konaní nebolo sporné, že žalovaný žalobcovi uhradil evidované nezaplatené pohľadávky uvedené v predmetných výzvach, neuhradil však náklady právnej pomoci ani žalobcovi a ani advokátskej kancelárii RASLEGAL, s.r.o. Ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí i pre oblasť obchodných právnych vzťahov (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka). K námietke premlčania vznesenej žalovaným v jeho podaní zo dňa 07.09.2020 súd uviedol, že žaloba v tejto veci napadla na Okresný súd Banská Bystrica dňa 16.06.2020. Vzhľadom na obchodno-závazkový vzťah, keďže nárok žalobcu vznikol v súvislosti s obchodno-závazkovým vzťahom strán, ktorým je nájomný vzťah medzi stranami ako podnikateľmi pri výkone ich podnikateľskej činnosti, sa na premlčanie bude vzťahovať Obchodný zákonník. Podľa § 391 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Obchodný zákonník pri právach vymáhateľných na súde vymedzuje všeobecný začiatok behu premlčacej doby na deň, kedy mohlo byť takéto právo uplatnené na súde po prvýkrát. V tomto prípade ani zákonom ani zmluvou nie je určený čas plnenia na predmetné náklady spojené s uplatnením pohľadávky vyčíslené v jednotlivých predmetných výzvach. V takom prípade sa vychádza zo zásady, že veriteľ môže požadovať plnenie ihneď po vzniku záväzku, teda dňom prvej objektívnej možnosti vykonania práva, ktorá je daná už okamžikom (dňom), kedy veriteľ mohol prvýkrát o plnenie požiadať. Trovy právneho zastúpenia vznikli právnomu zástupcovi žalobcu v deň vyhotovenia tej ktorej výzvy, t. j. v dňoch 06.09.2018, 08.01.2019, 20.05.2019, 14.11.2019. Žalobca uhradil tieto trovy právneho zastúpenia svojmu právnomu zástupcovi dňa 22.05.2020, pričom dňom nasledujúcim po tejto úhrade, t. j. dňa 23.05.2020 začala plynúť žalobcovi štvorročná premlčacia doba, ktorá do uplatnenia práva na súde dňa 16.06.2020 neuplynula. Preto uplatnené právo žalobcu nie je premlčané. Právo žalobcu by nebolo premlčané ani pri určení začiatku plynutia premlčacej doby odo dňa nasledujúceho po tej ktorej výzve (najstaršia výzva je zo dňa 06.09.2018) a ani podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní a o premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. K obrane žalovaného, že tu existuje právna úprava nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka určená jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania vo výške 40,- eur nariadením vlády SR č. 21/2013 Z. z., a že žalobou uplatnený nárok žalobcu je v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, či poctivým obchodným stykom, súd uviedol, že omeškaním dlžníka má veriteľ v obchodnoprávných vzťahov od 01.02.2013 okrem nárokov na úroky z omeškania, prípadne na náhradu škody spôsobenej omeškaním, aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia (§ 369c ods. 1 Obchodného zákonníka). Výšku tejto paušálnej náhrady upravuje § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. vo výške 40,- eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania. Dôvodová správa k zákonu č. 9/2013 Z. z. (účinnému od 01.02.2013) uvádza, že ide o náhradu administratívnych interných monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov (náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou alebo písomnou urgenciou dlžníka, táto však nie je podmienkou pre vznik nároku na paušálnu náhradu nákladov). Z vyššie uvedeného vyplýva, že nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok treba odlišiť od inštitútu príslušenstva pohľadávky, ktorým sú aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Podľa názoru súdu uplatnenie predmetného nároku v súvislosti s tým, že tu existuje právny predpis upravujúci výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, nemôže byť v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, či poctivým obchodným stykom. Paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v obchodnoprávných sporoch a náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú dva rozdielne nároky existujúce popri sebe. Uplatnený nárok neobchádza platný právny predpis. K obrane žalovaného v súvislosti s predmetom sporu vo veci sp. zn. 35Up/684/2020 Okresného súdu Banská Bystrica súd uviedol, že v danej veci Okresný súd Banská Bystrica konal o žalobe žalobcu proti žalovanému o zaplatenie 4 383,85 eur s príslušenstvom. Z tejto žaloby vyplýva, že žalobca sa ňou domáhal zaplatenia sumy 235,81 eur s odkazom na faktúru č. 20640039 na vlastné prevádzkové náklady za január 2020, ďalej sumy 3 905,76 eur s odkazom na faktúru č. 20600051 na refakturáciu prác s vypratáním spolu s úrokom z omeškania, ďalej sumy 242,28 eur s odkazom na náklady na notárske služby spojené so súpisom vecí, ďalej zmluvnej pokuty za nezloženie zábezpeky, zmluvnej pokuty za nevrátenie priestoru do pôvodného stavu, zmluvného nároku za spracovanie písomnej výzvy na úhradu pohľadávok, ďalej zákonného úroku z omeškania pri omeškaní s platbami od 01.06.2016 do 31.01.2020, paušálnej náhrady nákladov, pričom s odkazom na predmetné výzvy zo dňa 06.09.2018, 08.01.2019, 20.05.2019 a 14.11.2019 platí, že ani v jednej predmetnej výzve nie je obsiahnutá výzva na neuhradené pohľadávky za vlastné prevádzkové náklady

za mesiac január 2020, predmetom tohto sporu nie je refakturácia prác s vypratáním vo výške 3 905,76 eur a v súvislosti s faktúrou č. 20600051 a ani jeden z ďalších uvedených nárokov nijako nesúvisí s nárokom uplatneným v tomto spore. Vo veci sp. zn. 35Up/684/2020 Okresného súdu Banská Bystrica a v tejto veci nejde o totožný uplatnený nárok, keďže vo veci sp. zn. 35Up/684/2020 boli uplatnené nároky z iného skutkového základu a právneho dôvodu, ako tie, ktoré boli uplatnené v tomto konaní. V predmetných výzvach právny zástupca žalobcu nevyzýval na zaplatenie tých pohľadávok, ktoré boli predmetom sporu sp. zn. 35Up/684/2020 pred Okresným súdom Banská Bystrica. K obrane žalovaného, v ktorej namieta samotnú pohľadávku žalobcu na základe faktúry č. 20600066, ktorá podľa neho predstavuje náklady za nezákonné vystaňovanie žalovaného z predmetných priestorov, súd uviedol, že faktúrou č. 20600066 žalobca fakturoval žalovanému celkom sumu 5 077,87 eur, z ktorej len položka č. 7 označená „trovy právneho zastúpenia“ vo výške 1 717,97 eur je predmetom tohto sporu. Keďže predmetom tohto sporu nie sú ostatné nároky uvedené v tejto faktúre (teda náklady spojené so súpisom vecí, zmluvná pokuta za porušenie povinnosti zložiť zábezpeku, zmluvná pokuta za porušenie povinnosti vypratať a vrátiť priestor po skončení nájmu, spracovanie výziev na úhradu pohľadávok, paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávok a zákonné úroky z omeškania), súd nemal dôvod zaoberať sa dôvodnosťou či nedôvodnosťou fakturovaných položiek 1. až 6. faktúrou č. 20600066. K obrane žalovaného, že žalobca si uplatňuje nároky z neplatného odstúpenia od zmluvy a následného nezákonného svojvoľného vypratania, súd uviedol, že uplatnený nárok súvisí výlučne s predmetnými výzvami zo dňa 06.09.2018, 08.01.2019, 20.05.2019, 14.11.2019, pričom účinky odstúpenia od zmluvy o nájme nebytových priestorov nastali (mali nastať) ku dňu 20.01.2020 a predmetné výzvy sú z obdobia pred 20.01.2020 a týkajú sa pohľadávok žalobcu, ktoré vznikli pred dátumom 20.01.2020. Vychádzajúc z predmetných výziev neuhradené pohľadávky z titulu zmluvy o nájme nebytových priestorov, na úhradu ktorých bol žalovaný týmito výzvami vyzvaný, sú z obdobia najneskôr za november 2019, t. j. z obdobia trvania zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným založeným zmluvou o nájme nebytových priestorov a teda pred 20.01.2020. Obranu žalovaného, že odstúpenie od zmluvy o nájme nebytových priestorov je neplatné a následné vypratanie nezákonné a svojvoľné, súd vyhodnotil ako irelevantnú. Vzhľadom na predmet sporu v tejto veci sa súd nemal dôvod zaoberať otázkou, či odstúpenie žalobcu od zmluvy o nájme nebytových priestorov je alebo nie je platné, a rovnako tak, či následné vypratanie bolo „nezákonné a svojvoľné“ alebo nie. Platnosť či neplatnosť odstúpenia žalobcu od predmetnej nájmovej zmluvy alebo otázka, či po 20.01.2020 zmluvný záväzkový vzťah zo zmluvy o nájme nebytových priestorov trval alebo netrvá, nemá žiaden vplyv na posúdenie uplatneného nároku, ktorý vznikol v čase pred odstúpenia od predmetnej zmluvy o nájme nebytových priestorov. Na základe uvedeného súd považoval žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 1 717,97 eur za dôvodnú, a preto žalobe v tejto časti vyhovel a žalovanému uložil zaplatiť túto sumu žalobcovi v lehote troch dní v súlade s § 232 ods. 3 CSP. Žalobca žiadal zaviazat' žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z príslušnej sumy trov právneho zastúpenia uvedenej v tej ktorej výzve s odkazom na § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. Súdna prax pri otázke, či veriteľ má právo požadovať od dlžníka, ktorý je v omeškani s platením úrokov z omeškania, zaplatenie úroku z omeškania, sa priklonila k záveru, že Občiansky zákonník a ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úrok z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, teda požadovať úrok z omeškania z úroku z omeškania. Otázkou je, či možno priznať úroky z omeškania z náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, keďže úrok z omeškania podobne ako úrok, poplatok z omeškania, ale aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky, sú príslušenstvom pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V prípade náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nejde o pohľadávku, pretože táto povinnosť nevyplýva zo záväzkového právneho vzťahu, ale z rozhodnutia súdu o tejto povinnosti podľa Civilného sporového poriadku. Ak náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktorými sú nepochybne i náklady súdneho konania, v ktorom bola (mohla byť) pohľadávka uplatnená, sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, nastáva tak situácia obdobná, ako u požiadavky na úroky z omeškania z úrokov (či už zmluvných alebo zákonných) alebo z úrokov z omeškania. Ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je vo vymedzení príslušenstva pohľadávky ustanovením kogentným. Vytvorenie novej kategórie pohľadávky „príslušenstvo z príslušenstva“ v podobe úrokov z omeškania z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky by tak bolo v rozpore so zákonom (viď napríklad rozsudok NS ČR z 18.06.2008 - sp.zn. 29Odo/1032/2006). Súd potom žalobu v tejto časti (o zaplatenie úroku z omeškania) zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP. Žalobca žiadal priznať sumu 1 717,97 eur spolu s úrokom z omeškania. V časti žaloby o zaplatenie 1 717,97 eur bol úspešný, v časti o zaplatenie úroku z omeškania nebol úspešný. Žalovaný vyčíslený úrok z omeškania do dňa rozhodnutia v tejto veci je vo výške 346,44 eur. Žalobca mal vo veci

úspech v rozsahu 83,20 % (počítajúc zo sumy 1 717,92 eur + súčtu vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 346,44 eur = 2 064,41 eur) a neúspech v rozsahu 16,80 %. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu je 66,40 %. Súd preto rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,40 %.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to voči zamietajúcemu výroku II. a voči výroku III. o náhrade trov konania, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h). Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje vo výrokoch II. a III. za nesprávny. Ako je zrejme z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd zakladá svoju argumentáciu týkajúcu sa úrokov z omeškania na rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 18.06.2008 vo veci vedenej pod sp. zn. 29Odo/1032/2006. Rozhodnutie NS ČR však reflektuje odlišnú skutkovú a právnu situáciu a aplikácia tohto súdneho rozhodnutia nezodpovedá skutkovému stavu v tejto veci. Predmetom rozhodnutia NS ČR bola otázka priznania úrokov z omeškania v súvislosti s priznanou náhradou trov konania v súdnom rozhodnutí. Uplatnený nárok v tejto veci však pozostával z nárokov na náhradu úkonov vykonaných mimo súdneho konania, t. j. ešte pred začatím súdneho konania v rámci snahy o mimosúdnu pokonávku. Ako je z výsledku súdneho konania zjavné, išlo o účelne vynaložené náklady týkajúce sa zročných pohľadávok a teda nárok hmotnoprávny na rozdiel od trov konania ako čisto procesnoprávneho nároku. Až na podklade zaslaných výziev pristúpil žalovaný k úhrade, čiže išlo aj o náklady, ktoré boli vynaložené účelne. Čo sa týka samotného charakteru vymáhaného nároku, tento posúdil súd ako nárok na náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ak by sa žalobca s týmto názorom stotožnil, má súčasne za to, že z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je aj bez ďalšieho možné úroky z omeškania požadovať. Nárok na takéto príslušenstvo je štandardnou pohľadávkou, a preto platí, že pokiaľ sa žalovaný dostal do omeškania, zákonite museli žalobcovi vzniknúť aj úroky z omeškania. Pre záver súdu, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky údajne nie sú „pohľadávkou“, nenachádza žalobca žiadnu oporu tak v zákone, právnej teórii ako ani v samotnej logike. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Obo 143/98 (R 59/1998) „Žalovaný je podľa zmluvy povinný platiť z poskytnutých prostriedkov úroky. Úroky sú splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich platením je povinnosť platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z ustanovenia § 369 ods. 1 bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria za celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškani. Platí to však len pre omeškanie s platením úrokov z poskytnutých prostriedkov nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria.“. To isté sa konštatuje aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn.: 4 Obo 96/96: „Ak je povinný v omeškani s platením poplatku z omeškania podľa § 378 Hospodárskeho zákonníka, vzniká oprávnenému právo žiadať úroky z omeškania z dlžného poplatku.“. Ako je z oboch rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zrejme, požadovať úroky z omeškania z iného príslušenstva je jednoznačne možné, bežné a aj zákonom povolené. V prvom prípade išlo o úroky z omeškania zo zmluvných úrokov a v prípade druhom o úroky z omeškania z poplatku za omeškanie. Z uvedeného vyplýva, že neprípustnosť aplikácie príslušenstva pohľadávky je daná v prípade totožného príslušenstva (napr. úroky z omeškania z úrokov z omeškania). To ale nie je týmto prípadom. Súd si tak nesprávne vyložil zásadu, podľa ktorej nie je možné, aby prirastali úroky z omeškania k úrokom z omeškania a túto nenáležite rozšíril naprieč rôznymi druhmi príslušenstva. Toto ale v žiadnom prípade nie je súčasťou uvedenej právnej zásady a neplatilo nikdy v minulosti a neplatí ani v súčasnosti. Súd navyše zjavne prehliadol aj to, že každé príslušenstvo je aj samostatnou pohľadávkou (nárok na úroky z omeškania je pohľadávkou, nárok na úroky je pohľadávkou atď.). Bez akýchkoľvek ústupkov žalobca trvá na tom, že aj náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je pohľadávkou. Čo sa týka konštatovania súdu, že „táto povinnosť nevyplýva zo záväzkového vzťahu“, taktiež si žalobca dovoľuje nesúhlasiť. Podľa ust. § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je každý vzťah, z ktorého vzniká veriteľovi právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Nakoľko súd návrhu vyhovel v časti žalovanej istiny, evidentne išlo pri náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky tak o pohľadávku ako aj o záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Pokiaľ mal však súd na mysli „zmluvný“ záväzkový vzťah, ako osobitný druh záväzkov, úroky z omeškania prirastajú rovnako bez výnimky k pohľadávkam, ktoré majú pôvod aj v mimozmluvných záväzkových vzťahoch. V danom smere teda žalobca nevidí priestor pre úvahy súdu opačným smerom. Žalobcom uplatnený nárok má aj napriek všetkému vyššie uvedenému základ priamo v zmluve. Nárok na úroky z omeškania žalobcovi teda vznikol nielen podľa zákona, ale aj podľa osobitnej dohody v nájmovej zmluve. Súd celkom evidentne v danom smere prehliadol jednoznačné zmluvné dojednanie. Z uvedeného je zrejme, že okresný súd vychádzal z

nesprávneho právneho posúdenia veci, čo malo za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Vyššie uvedené konanie súdu týkajúce sa nepriznania úrokov z omeškania zapríčinilo aj ďalšiu následnú vadu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu vo veci a tým pádom v dôsledku údajného iba čiastočného úspechu náhradu trov konania pomerne skrátil. Túto skutočnosť hodnotí žalobca len ako dôsledok nesprávneho posúdenia nároku na úroky z omeškania, čo sa v prípade úspechu žalobcu v odvolacom konaní odzrkadlí aj v priznaní trov konania v rozsahu 100 %. Tento výrok teda žalobca napáda ako výrok závislý od správneho posúdenia otázky rozhodovanej výrokom II. Napadnutý rozsudok je v časti priznania úrokov z omeškania nezákonný. Súd prvej inštancie sa opieral o nesúvisiace rozhodnutie, na podklade ktorého jeho nesprávnym posúdením a nenáležitým výkladom právnych noriem dospel k nesprávnemu rozhodnutiu. Otázka priznania nároku na úroky z omeškania závisí od charakteru príslušenstva, ktorého sa týka. O uvedených skutočnostiach svedčí aj bohatá judikatúra najvyšších súdnych autorít, ktorá jasným spôsobom judikovala možnosť priznania úrokov z omeškania z iného príslušenstva podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Navyše, ide o „pohľadávku“ a teda aj o pohľadávku, ktorá pochádza zo „záväzkového vzťahu“. Preto odôvodnenie súdu v danom smere neobstoí. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalobcovi k sume 1 717,97 eur prizná aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 360,72 eur od 14.09.2018 do zaplatenia, zo sumy 338,23 eur od 16.01.2019 do zaplatenia, zo sumy 386,04 eur od 28.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 632,98 eur od 22.11.2019 do zaplatenia a náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca alternatívne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný, a to voči vyhovujúcemu výroku I. a voči výroku III. o náhrade trov konania, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že v prípade priznaného nároku ide o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia pri pohľadávke, ktorá bola uhradená, a ktorá nebola súdne vymáhaná. Priznaný nárok podľa žalobcu predstavovali náklady na trovy právneho zastúpenia v dôsledku údajného porušenia povinnosti žalovaného na základe zmluvy, v ktorej pritom nie sú uvedené a má ísť o tarifnú odmenu vypočítanú na základe vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v ktorej znení až od 15.06.2019 je za úkon právnej služby považovaná predžalobná výzva, za dva úkony právnej služby (prevzatie právneho zastúpenia a predžalobná výzva), a to v štyroch prípadoch ako uvádza žalobca, pričom v prvých troch prípadoch má ísť o škodu spôsobenú v dôsledku oneskoreného uhradenia faktúr žalovaným počas užívania priestorov v nákupnom centre SC Europa vo Zvolene na základe nájomnej zmluvy zo dňa 20.01.2012. V štvrtom prípade ide o uplatňovanie škody v súvislosti s výzvou zo dňa 14.11.2019, ktorou si žalobca vymáhal fa 20600066, ktorá predstavuje náklady za nezákonné vystaňovanie žalovaného z predmetných priestorov ako následok neplatného odstúpenia od nájomnej zmluvy. Z neprávania nemôže vzniknúť právo, čo predstavuje zásadnú prekážku pre priznanie uplatneného nároku. Uvedený nárok žalobcu bol žalovaným spochybnený listom zo dňa 11.03.2020, ktorým bola predmetná faktúra 20600066 vrátená ako nedôvodná. Nie je na mieste, ak žalobca namietá, že žalovaný uvádza a namietá skutočnosti v súvislosti s neplatným skončením nájomnej zmluvy, pretože to nesúvisí s touto vecou, keď je nepochybné, že ide o nárok v dôsledku porušenia zmluvy a čiastočne v súvislosti s uplatnenou a spornou pohľadávkou. Ide o zjavné zneužitie inštitútu trov konania prostredníctvom uplatnenia nároku na náhradu škody ako odmeny za zastupovanie a nepochybne neprimeraný, nedôvodný, sporný a čiastočne aj premlčaný nárok, ktorý je zároveň duplicitne uplatňovaný. Nárok žalobcu je nedôvodný z viacerých dôvodov, a to skutkových aj právnych, najmä ide o nesprávne aplikovanie Obchodného zákonníka na právny vzťah na základe nájomnej zmluvy. Napadnutý rozsudok je arbitrárny, keď súd prvej inštancie priznal náhradu škody napriek tomu, že žalobca škodu riadne nepreukázal, čiže to, či predmetné trovy právneho zastúpenia uhradil právnomu zástupcovi a súd priznal nárok len na základe tvrdenia žalobcu, ktorý žalovaný spochybňoval a namietal. Za zásadnú vadu považuje žalovaný nesprávne, arbitrárne a ústavne neudržateľné právne posúdenie rozhodných skutočností týkajúcich sa predmetu tohto sporu, kde ide nesporne o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli pred samotným podaním návrhu (žaloby) na súd, t. j. pred samotným začatím súdneho konania prostredníctvom nároku na náhradu škody. Ustanovenia § 251, 252, 255 ods. 1 a 257 CSP podporujú námietku žalovaného, že o trovách konania rozhoduje až súd a žalobca si môže uplatňovať trovy právneho zastúpenia v konaní o pohľadávke, čo zjavne aj urobil a nemôže si trovy právneho zastúpenia uplatňovať v samostatnom konaní ako náhradu škody. Priznanie nároku, ktorý predstavuje príslušenstvo pohľadávky v tomto prípade neumožňuje samostatné uplatnenie a

znemožňuje aj aplikovanie § 255 ods. 1 a § 257 CSP, čo je v rozpore so zásadou rovnosti zbraní. Výdavky na predžalobné výzvy môžu byť uplatňované ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odmenu za zastupovanie podľa § 252 CSP znáša každý účastník sám, teda spravidla až do momentu právoplatne rozhodnutej veci, ide o tzv. inštitút platenia trov konania. Ani z ustanovenia § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nemožno odvodzovať, žeby si žalobca trovy právneho zastúpenia vo výške tarifnej odmeny za predžalobnú výzvu mohol uplatňovať v samostatnom konaní, pretože aj vyhláška, rovnako ako aj CSP a predtým OSP predpokladajú priznanie náhrady trov konania až rozhodnutím súdu. Ani v nájomnej zmluve nie je uvedená povinnosť uhradiť uplatnený nárok spočívajúci v odmene advokáta za zaslanie predžalobnej výzvy. V súvislosti s porušením zásady rovnosti žalovaný naznačil aj možnosť zneužívania inštitútu náhrady trov konania za účelom získania majetkového prospechu v podobe trov konania, a to nad rámec uplatneného nároku. Na nárok žalobcu je aplikovateľný aj záver, že trovy konania nesmú slúžiť na dosiahnutie zárobku. Ako uvádza žalobca v žalobe, že žalovaný nereagoval na jeho výzvy, teda žalobcovi vznikla škoda spočívajúca v nákladoch na právne služby, uvedený základ nepredstavuje zákonný dôvod na priznanie náhrady škody, pretože nie je ustanovená povinnosť reagovať na uplatnenie akéhokoľvek nároku, o to viac, ak ide o náklady na právne služby, ktoré neboli dojednané právnym zástupcom so žalobcom, čo uvádza samotný žalobca vo svojom vyjadrení, čo len potvrdzuje špekulatívnosť konania žalobcu. Nárok žalobcu na náhradu škody je nedôvodný. Odporuje zákonu, zákon obchádza, je zjavne neprímeraný a nie sú ani naplnené zákonné predpoklady na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nárok priznal, vec nesprávne právne posúdil. Nesplnenie zmluvného záväzku nemožno považovať za škodu (Uz NSSR ČR zo 16.02.2006, sp. zn. 26 Cdo 1067/2005). Keďže súd prvej inštancie priznal škodu (nadôvažok predstavujúcu trovy), ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesplnenia zmluvného záväzku (úhrada faktúry za nájomné), je s poukazom na uvedené rozhodnutie nepochybné, že napadnutý rozsudok je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Žalobca si uplatňuje škodu, ktorá predstavuje trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v súvislosti s výzvami zo dňa 06.09.2018, zo dňa 08.01.2019 a zo dňa 20.05.2019. Až dňa 15.06.2019 nadobudla účinnosť novela vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorej sa v zmysle § 13a ods. 1 písm. d) za samostatný úkon právnej služby považuje aj vypracovanie predžalobnej výzvy. Žalobca si tak v súvislosti s výzvami zo dňa 06.09.2018, zo dňa 08.01.2019 a zo dňa 20.05.2019 uplatňuje nárok za úkon právnej služby, ktorý v čase zasielania uvedených výziev nemal oporu vo vyhláške, čiže nepredstavoval dôvodný úkon právnej služby, za ktorý by si žalobca mohol uplatňovať tarifnú odmenu. Žalovaný ďalej poukázal na zákonnú úpravu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v obchodnoprávných vzťahoch, ktorej výška je 40,- eur, v nadväznosti na čo je uplatnený nárok v rozpore so zákonom, v rozpore s dobrými mravmi, ako aj v rozpore s poctivým obchodným stykom. Právny základ nároku je uplatnený na základe Obchodného zákonníka, čo nie je správne. Vzhľadom na obsah nájomnej zmluvy je nepochybné, že právne vzťahy strán sporu boli založené na základe Občianskeho zákonníka a aj uplatnený nárok by sa mal riadiť príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ak súd prvej inštancie ustálil, že škoda predstavuje porušenie povinnosti v súvislosti so záväzkovým vzťahom - nájomnou zmluvou, je nepochybné, že na uplatnený nárok sa mal aplikovať Občiansky zákonník. Vo vzťahu k pohľadávkam žalobcu uvedeným vo výzvach a uplatneným v tomto konaní je potrebné uviesť, že je dôvodné na ich plnenie aplikovať § 560 Občianskeho zákonníka, ktorý predstavuje zákonné odopretie plnenia. Žalobca schválil pre konkurenciu v SC Europa vonkajšiu terasu a uzatvoril toalety pre návštevníkov prevádzky žalovaného, čím nekal a v rozpore so zákonom zasiahol do práv žalovaného, čiže nepochybné nastali skutočnosti, ktoré neboli známe žalovanému pred uzatvorením nájomnej zmluvy a tieto spôsobili žalovanému pokles tržieb a vznik škody a v neposlednom rade teda bolo plnenie žalovaného ohrozené skutočnosťami, ktoré nastali u žalobcu. Samotný pokles tržieb preukazuje, že škoda v dôsledku nekalého a nezákonného konania žalobcu vznikla na strane žalovaného a nie na strane žalobcu. Na aplikovanie § 560 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nárokom žalobcu uplatneným na základe nájomnej zmluvy nemá vplyv, či si žalovaný uplatnil škodu. Žalovaný ďalej namietal neplatnosť odstúpenia žalobcu od nájomnej zmluvy a nezákonnosť vystaňovania žalovaného z prenajatých priestorov. Súd sa týmito skutočnosťami nezaoberal, čo je nesprávne, pretože sa tým vyhol posudzovaniu ďalších podstatných skutočností. Žalobca si nemôže uplatňovať pohľadávku, ktorá je dôsledkom núteného, nezákonného a svojpomocného úkonu (pozn. vypratania žalovaného z prenajatých priestorov) a ešte si aj uplatňovať nezákonné náklady za uplatňovanie takejto pohľadávky. Žalovaný napokon namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a zmätočné a súd prvej inštancie tak porušil právo strán na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonné náležitosti, pretože v ňom absentuje stručné, jasné a výstižné vysvetlenie, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané a ktoré nie a akými úvahami sa súd pri hodnotení dôkazov riadil. Súd

prvej inštancie sa nevysporiadal s obsahom prednesov a podaní žalovaného a jeho argumentáciou náležitým spôsobom. Je nespravodlivé, aby žalovaný, ktorého nájom mal trvať, a ktorý bol nezákonne vysťahovaný, ešte znášal nepreukázanú škodu, ktorá ani nemôže byť škodou. Žalovaný na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a uviedol, že odvolacie námietky žalovaného považuje za zmätočné a jeho jediným zámerom je snaha vyhýbať sa splneniu svojich záväzkov voči žalobcovi. Odvolanie žalovaného pôsobí ako náhodná spleť nesúvisiacich myšlienok a citácií neaplikovateľných právnych noriem a odborných publikácií, bez akýchkoľvek vecných a logických súvislostí a prepojení s prejednávanou vecou. Žalovaný sa v prevažnej časti odkláňa od merita veci a uvádza skutočnosti, ktoré s vymáhanými nárokmi nijako nesúvisia a v podstate iba opakuje svoje tvrdenia z konania pred súdom prvej inštancie. Nárok uplatnený v tomto konaní považuje žalobca za nárok na náhradu škody, ktorá vznikla porušením zmluvnej povinnosti z nájomného vzťahu. Žalovaný opakovane a dlhodobo neplnil svoje povinnosti platiť nájomné a súvisiace platby riadne a včas, čo výslovne potvrdil na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. K úhradám žalovaný pristupoval až po výzvach právneho zástupcu žalobcu, čo taktiež nebolo sporné. Žalobcovi tak vznikla škoda, ktorá pozostáva z nákladov na trovy právneho zastúpenia, ktoré boli opodstatnene vynaložené na obranu jeho práv. V žiadnom prípade nešlo o trovy súdneho konania, za ktoré ich žalovaný považuje a absolútne scestne polemizuje o tom, že vlastne takéto náklady a škoda vôbec neexistujú. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu a vo vzťahu k nárokom priznaným výrokom I. napadnutého rozsudku tento následne správne právne posúdil a súčasne správne aplikoval príslušné ustanovenia relevantných právnych predpisov. Súd prvej inštancie nebol povinný sa zaoberať každým jedným argumentom alebo pripomienkou sporových strán, ale len relevantnými argumentmi, ktorých zodpovedanie považoval za podstatné pre rozhodnutie. Postup súdu prvej inštancie, ktorý nedal v odôvodnení napadnutého rozsudku odpoveď na každú vecne nesúvisiacu pripomienku žalovaného, nemožno považovať za porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie. Z uvedených dôvodov považuje žalobca napadnutý rozsudok vo výroku I. za správny. V nadväznosti na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. potvrdil a vo zvyšku rozhodol v súlade s odvolaním žalobcu.

6. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný a uviedol, že napadnutý rozsudok je vo výroku II. vecne správny a spravodlivý a v súlade s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít. Bolo by nespravodlivé a protizákonné vyhovieť odvolaniu žalobcu a priznať mu aj úroky z omeškania k spornému nároku, ktorý nemá právny základ ani v právnom predpise, ani v zmluve. Žalovaný vo svojom vyjadrení zopakoval svoju argumentáciu z ním podaného odvolania a napokon navrhol rozhodnúť v súlade s jeho odvolacím návrhom a napadnutý rozsudok vo výroku II. navrhol potvrdiť.

7. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že tento v ňom len opakuje svoju doterajšiu argumentáciu a odkázal na svoje predchádzajúce podania.

8. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že toto nereflektuje zásadné právne a skutkové dôvody dôvodnosti odvolania žalovaného, z ktorého podstatnú časť žalovaný znovu zopakoval a nad jeho rámec uviedol, že z dôkazov, ktoré žalobca predložil, nie je preukázané, že uplatnená suma bola uhradená, nakoľko suma, ktorá bola žalobcom uhradená terajšiemu právnenému zástupcovi, nemôže predstavovať preukázanie uhradenia nákladov právneho zastúpenia za výzvy, ktoré nezasielal terajší právny zástupca, ale advokátska kancelária Erben & Erben s.r.o.

9. Žalobca v duplike k replike žalovaného uviedol, že žalovaný v replike opakuje tvrdenia zo svojho odvolania a z jeho doterajších tvrdení a v ich podstatnej časti sa odkláňa od merita veci a uvádza skutočnosti, ktoré s vymáhanými nárokmi nijako nesúvisia. Žalovaný formuluje aj nové účelové, ba dokonca zavádzajúce argumenty, keď tvrdí, že niektoré z jemu zaslaných výziev boli vypracované a zaslané inou advokátskou kanceláriou a nie súčasným právnym zástupcom žalobcu. Zo strany žalovaného sa jedná o nový, hoc nepravdivý argument, ktorý v doterajšom priebehu konania neprezentoval. Odvolací súd by na tieto nové námietky nemal v súlade s § 366 CSP prihliadať. Počas trvania nájomného vzťahu bola časť výziev žalobcu vyhotovená a zaslaná advokátskou kanceláriou Erben & Erben s.r.o. a časť advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s.r.o. Náhradu škody si

žalobca uplatnil výlučne vo vzťahu k výzvam, ktoré boli žalovanému zaslané advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s.r.o. S ohľadom na uvedené žalobca žiadal, aby odvolací súd na túto námietku žalovaného buď ako na novotu neprihliadol, alebo ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi - stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že uplatnený a žalobcovi priznaný nárok v sume 1 717,97 eur predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré zodpovedajú trovám právneho zastúpenia, ktoré žalobca zaplatil advokátskej kancelárii za spracovanie štyroch výziev zo dňa 06.09.2018, zo dňa 08.01.2019, zo dňa 20.05.2019 a zo dňa 14.11.2019, ktoré boli adresované žalovanému, a ktoré sa týkali omeškania žalovaného s úhradami podľa zmluvy o nájme nebytových priestorov, pričom náklady na právnu pomoc v súvislosti s týmito výzvami vyhodnotil ako účelne vynaložené, keďže na ich základe došlo zo strany žalovaného k úhrade omeškaných platieb. Tieto trovy právneho zastúpenia uvedené v jednotlivých výzvach boli zároveň vyčíslené v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a nie sú neprimerané a uplatnený nárok nie je premlčaný. Tento nárok je odlišným od nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok, neobchádza platný právny predpis a ani sčasti sa nejedná o nárok totožný s inými nárokmi žalobcu uplatnenými v inom konaní. Predmetom tohto sporu zároveň nie sú iné nároky z faktúry č. 20600066 než položka č. 7 označená „trovy právneho zastúpenia“ vo výške 1 717,97 eur. Keďže náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú príslušenstvom pohľadávky, priznanie úrokov z omeškania z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky by bolo v rozpore so zákonom.

12. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola koncentrovaná na tvrdenia o tom, že uplatnený nárok žalobcu je štandardnou pohľadávkou a pokiaľ sa žalovaný dostal do omeškania, zákonite museli žalobcovi vzniknúť aj úroky z omeškania, ktoré možno požadovať z iného príslušenstva, ako vyplýva aj z judikatúry. V dôsledku nesprávneho rozhodnutia ohľadne uplatneného nároku v časti úroku z omeškania je potom nesprávny aj výrok o náhrade trov konania ako výrok závislý od posúdenia otázky rozhodnutej výrokom II.

13. Podstata odvolacích argumentov žalovaného bola koncentrovaná na tvrdenia o neprimeranosti, nedôvodnosti a spornosti uplatneného nároku, ktorý je čiastočne aj premlčaný a čiastočne duplicitne uplatňovaný, tvrdenia o nesprávnej aplikácii Obchodného zákonníka, o nemožnosti si samostatne uplatňovať trovy právneho zastúpenia, tvrdenia o tom, že uplatnený nárok nevyplyva z nájmovej zmluvy, tvrdenia o nemožnosti priznania uplatneného nároku z titulu náhrady škody, uplatňovaní si nároku v súvislosti s prvými tromi výzvami za úkon právnej služby, ktorý v čase zasielania uvedených výziev nemal oporu vo vyhláške č. 655/2004 Z. z., o dôvodnosti aplikovať k pohľadávkam žalobcu uvedených vo výzvach a uplatnených v tomto konaní ustanovenie § 560 Občianskeho zákonníka, ktorý predstavuje zákonné odopretie plnenia, tvrdenia o neplatnosti odstúpenia žalobcu od nájmovej zmluvy a nezákonnosti vyst'ahovania žalovaného z prenajatých priestorov, v dôsledku čoho je uplatnená pohľadávka nezákonná, a tvrdenia o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

14. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k

nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

18. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

19. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, skutkové závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval.

21. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o vyhovujúci výrok I. napadnutého rozsudku a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku I., v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

22. Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 717,97 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď túto sumu žalobca preukázateľne zaplatil svojmu právnomu zástupcovi (totožnému s tým, ktorý ho zastupuje v tomto konaní) z titulu odmeny za vypracovanie štyroch výziev právnym zástupcom žalobcu (totožným s tým, ktorý ho zastupuje v tomto konaní) zo dňa 06.09.2018, 08.01.2019, 20.05.2019 a 14.11.2019, ktoré boli vypracované a zaslané žalovanému z dôvodu, že tento bol v omeškaní s plnením úhrad vyplývajúcich mu z nájomnej zmluvy. Tieto náklady na právnu pomoc vznikli žalobcovi v súvislosti s uplatnením dlžných pohľadávok proti žalovanému, ktorý bol s plnením svojho dlhu žalobcovi v omeškaní. Vyčíslené trovy právneho zastúpenia sú odmenou kancelárie RASLEGAL, s.r.o. (advokátskej kancelárie) za poskytnutie právnej pomoci. Samotné pohľadávky žalobcu voči žalovanému uvedené čo do druhu i výšky v predmetných štyroch výzvach boli nepochybne opodstatnené a dôvodné,

o čom svedčí aj to, že zo strany žalovaného boli uspokojené v časovom období po predmetných výzvach a žalovaným nijako nespochybňované.

23. Uplatnený nárok žalobca riadne skutkovo zdôvodnil s tým, že ho právne posudzoval ako nárok na náhradu škody podľa Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie mu ho priznal na základe žalobcom tvrdených a dokazovaných preukázaných skutkových tvrdení s tým, že ho právne posúdil inak, a to ako nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka. Žalobcovi priznanú sumu žalobca skutočne uhradil advokátskej kancelárii, ktorá mu poskytla služby právnej pomoci v súvislosti s omeškaním žalovaného, a to tým, že ho štyrmi výzvami vyzvala na zaplatenie rôznych pohľadávok vyplývajúcich z medzi nimi uzatvorenej nájomnej zmluvy. Týmito výzvami si žalobca uplatnil u žalovaného svoje splatné pohľadávky a náklady, ktoré v tejto súvislosti vynaložil, a ktoré predstavujú v každom jednom prípade iba odmenu za dva úkony právnej služby advokátskej kancelárie za ich vypracovanie, ktoré sú jednoznačne nákladmi, ktorých náhrada žalobcovi patrí. Táto náhrada bola posúdená ako príslušenstvo pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka, a preto akékoľvek námietky žalovaného o posúdení uplatneného nároku podľa Obchodného zákonníka sú irelevantné. Ako obchodno-závazkový vzťah bol posúdený vzťah strán sporu z nájomnej zmluvy, keď tento sa riadi ustanoveniami osobitného predpisu a Občianskeho zákonníka iba do tej miery, pokiaľ práva a povinnosti z tohto nájomného vzťahu nie sú upravené Obchodným zákonníkom. Žalobca si však neuplatňoval priamy nárok z nájomnej zmluvy, ale nárok vyplývajúci mu priamo zo zákona, a to z Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k uplatnenému nároku je tak nedôvodná akákoľvek námietka o nesprávnej aplikácii Obchodného zákonníka a rovnako tak aj akákoľvek argumentácia a odvolacie námietky žalovaného, pokiaľ namieta priznaný nárok z hľadiska jeho posudzovania ako nároku na náhradu škody. Priznaný nárok vyplýva nielen iba z tvrdení žalobcu, ale bol ako celok preukázaný vykonanými dôkazmi, resp. čiastočné skutkové tvrdenia žalobcu neboli žalovaným ani rozporované, ako to vo vzťahu ku konkrétnym čiastkovým skutkovým tvrdeniam žalobcu správne konštatoval súd prvej inštancie.

24. Žalobcom uplatnený a jemu priznaný nárok je národom vyplývajúcim z Občianskeho zákonníka, t. j. z hmotnoprávneho predpisu, teda nárok hmotnoprávny a predstavujúci príslušenstvo pohľadávky. Pokiaľ z právneho predpisu alebo zo zmluvného vzťahu vyplýva právo veriteľa na úhradu istiny a aj jej príslušenstva a dlžník uhradí len istinu, má veriteľ právo domáhať sa na súde zaplatenia neuhradeného príslušenstva. V týchto súvislostiach neobstoja námietky žalovaného, že by uplatnený nárok bol samostatne nežalovateľný, alebo že by ho bolo možné priznať iba ako náhradu trov konania podľa výsledku konania, ak by si žalobca uplatnil aj samostatnú istinu. Takáto argumentácia nemá žiadne opodstatnenie a v podstate by znamenala, že aby sa žalobca úspešne domohol príslušenstva pohľadávky, musel by žalovať aj istinu, hoc by táto už bola uhradená. Vopred by tak v časti istiny musel podať na neúspech odsúdenú žalobu, ak by sa chcel domôcť jej príslušenstva, ak by podľa argumentácie žalovaného nebolo možné príslušenstvo samostatne žalovať.

25. Pokiaľ nárok uplatnený žalobcom bol priznaný z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a žalovaný tvrdil, že takýto nárok z nájomnej zmluvy nevyplýva, aj táto odvolacia námietka je nedôvodná, pretože náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú príslušenstvom pohľadávky, ktoré vyplýva priamo zo zákona a na ich uplatnenie nie je potrebná osobitná dohoda zmluvných strán.

26. Pokiaľ ide o výšku uplatneného a priznaného nároku, táto zodpovedá výške odmien a náhrad, ktoré patria advokátovi podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za úkony právnej služby, ktoré právny zástupca žalobcu preukázateľne vykonal, a ktoré preukázateľne viedli k úhrade omeškaných plnení z nájomnej zmluvy žalovaným. Z tohto hľadiska nemôžu by neprimerane vysoké a ani v rozpore s dobrými mravmi, ani s poctivým obchodným stykom. Pokiaľ v nadväznosti na čas vypracovania niektorých výziev vyhláška nepoznala úkon právnej služby označený ako predžalobná výzva, poznala úkon označený ako podanie protistrane a či už jednému alebo druhému označeniu výzvy žalobcu, z ktorých svoj nárok odvodzuje, zodpovedajú. Vzhľadom na uvedené, ako aj na to, že po týchto výzvach žalovaný uhradil v nich uvádzané istiny vyplývajúce z nájomnej zmluvy, boli tieto výzvy a teda aj náklady na právnu pomoc súvisiacu s ich vypracovaním účelné, v dôsledku čoho nepredstavujú ani prostriedok na obohatenie sa žalobcu, ani neporušujú princíp rovnosti a nie sú zjavne neprimerané.

27. Napadnutý rozsudok v časti priznanej istiny nie je v rozpore ani s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, naopak z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 M Obdo

2/2010 z 09.06.2010 vyplýva, že príslušenstvom pohľadávky sú aj vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania v súvislosti s uplatnením pohľadávky.

28. Nedôvodná je aj námietka žalovaného o rozpore uplatneného nároku so zákonom v nadväznosti na nárok žalobcu na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v obchodnoprávných vzťahoch, ktorej výška je 40,- eur, keď ide o dva odlišné nároky, s čím sa podrobne vysporiadal už súd prvej inštancie.

29. Žalovaným namietané nepoužitie § 560 Občianskeho zákonníka je tiež nedôvodné, pretože nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď žalovaný nielenže nepreukázal dôvodnosť neuhradenia pohľadávok žalobcu uvádzaných v uvedených štyroch výzvach, z ktorých je odvodzovaný aj nárok uplatnený v tomto konaní, ale naopak, na ich základe v nich uvádzané pohľadávky na istinách uhradil, v nadväznosti na ktorú skutočnosť je argumentácia o dôvodnosti odopretia plnenia žalovaným zjavne bezpredmetná.

30. Pokiaľ ide o platnosť, resp. neplatnosť odstúpenia od nájomnej zmluvy zo strany žalobcu, následné vysťahovanie žalovaného z prenajatých priestorov, a tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie sa týmito skutočnosťami nezaoberal, ani táto odvolacia námietka nie je spôsobilá privediť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie, pretože žalobca si v tomto konaní neuplatňoval pohľadávku, ktorá by bola dôsledkom odstúpenia od zmluvy alebo vypratania žalovaného z prenajatých priestorov. Výzvy žalobcu, ktorých náklady tvoria nárok uplatnený v tomto konaní, sa týkajú obdobia pred odstúpením od zmluvy a pred vypratáním, a preto nie je potrebné sa zaoberať ani platnosťou odstúpenia od zmluvy, ani vypratáním žalovaného z prenajatých priestorov, keďže tieto úkony zjavne nemajú žiaden vzťah k v tomto konaní uplatnenému nároku.

31. Z uvedených dôvodov tak odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v žalovaným napadnutom rozsahu vecne správny, riadne a presvedčivo odôvodnený a neobstojí ani námietka žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepresvedčivé. Povinnosťou súdu je svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť, vyhodnotiť dôkazy jednotlivo, v ich vzájomnej súvislosti, logicky, a vysporiadať sa s relevantnými argumentmi strán sporu. Súd prvej inštancie si túto povinnosť splnil. Nie je povinnosťou súdu vysporiadať sa s každým argumentom strany sporu, ale len s tým, ktorý má význam z hľadiska predmetu sporu a rozhodnutia o ňom. Žalovaný, tak ako na to správne poukázal aj žalobca, uvádzal množstvo argumentov vrátane takých, ktoré nemajú žiaden význam z hľadiska prejednávaného nároku, a preto nie je dôvod sa nimi zaoberať. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil žalovaným uplatnenú námietku premĺčania, skúmal, či v prejednávanvej veci nejde o nárok, ktorý by bol uplatnený čo i len sčasti duplicitne, prípadne, či tu neexistuje rei iudicatae a z týchto hľadísk tiež dospel k správnym záverom. Žalobcom uplatnený nárok nesúvisí ani s odstúpením od zmluvy, ani s vypratáním, ani nie je nárokom, ktorý by bol uplatnený v inom konaní ako náhrada trov konania. Pokiaľ bol súčasťou faktúry, z ktorej iné nároky boli uplatnené v inom konaní, nebol to tento nárok.

32. Pokiaľ ide o žalobcom napadnutý zamietajúci výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, jeho preskúmaním dospel odvolací súd k záveru, že aj tento je vecne správny a odvolací súd sa stotožňuje s tým záverom súdu prvej inštancie, že ide o príslušenstvo pohľadávky, z ktorého nemožno žiadať ďalšie príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania.

33. Žalobca sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, keď podľa neho sú náklady spojené s uplatnením pohľadávky štandardnou pohľadávkou, a preto platí, že pokiaľ sa žalovaný dostal do omeškania, je aj bez ďalšieho možné požadovať úroky z omeškania. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Obo 143/98 (R 59/1998), z ktorého vyplýva možnosť požadovať a povinnosť zaplatiť úroky z omeškania z úrokov, pokiaľ je dlžník s platením úrokov v omeškani. Z uvedeného rozhodnutia je síce zrejmé, že považuje za dôvodný nárok na zaplatenie úroku z omeškania z príslušenstva pohľadávky, avšak z úrokov, t. j. príslušenstva, ktoré je súčasťou peňažného záväzku dlžníka ako odplata za poskytnutie úveru (prípadne pôžičky). Úroky sú síce príslušenstvom pohľadávky, avšak príslušenstvom nie sankčným, ale zmluvným. Pokiaľ úroky z omeškania možno požadovať v prípade omeškania dlžníka s úhradou pohľadávky priamo zo zákona, úroky ako odplatu za poskytnutie pôžičky (resp. úveru) môže veriteľ požadovať iba ak to bolo dohodnuté. Ak sú teda úroky súčasťou zmluvného záväzku dlžníka, bude jeho súčasťou aj dohoda o ich splatnosti

a potom je v prípade omeškania s ich platením právom veriteľa (aj v súlade s uvedeným rozhodnutím) požadovať z nich úroky z omeškania.

34. Z uvedeného rozhodnutia však rovnako vyplýva, že veriteľ už nemôže žiadať úrok z omeškania z úroku z omeškania, keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania a za omeškание s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria. S týmto názorom sa odvolací súd plne stotožňuje a týmto je podľa názoru odvolacieho súdu prekonaný aj právny názor, ktorý vyplýva zo skoršieho rozhodnutia, a to z rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn.: 4 Obo 96/96, podľa ktorého ak je povinný v omeškani s platením poplatku z omeškania podľa § 378 Hospodárskeho zákonníka, vzniká oprávnenému právo žiadať úroky z omeškania z dlžného poplatku. Z uvedeného je zrejmé, že dve rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozdielne nazerali na možnosť požadovať úrok z omeškania ako sankciu za omeškание s platením sankcie za omeškание. Podľa názoru odvolacieho súd nie je vylúčené požadovať sankciu za omeškание dlžníka v podobe úroku z omeškania s platením každého príslušenstva pohľadávky, avšak nie je to možné z príslušenstva, ktoré už je sankciou za omeškание dlžníka, a to vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie najvyššej súdnej autority (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Obo 143/98).

35. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú príslušenstvom pohľadávky v zmysle definície § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V širšom slova zmysle však môžu byť aj samostatnou pohľadávkou, pričom nie je podstatné či vyplývajú zo záväzkového vzťahu alebo zo zákona. V tomto prípade uplatnený nárok predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré vyplývajú priamo zo zákona a nie z nájomnej zmluvy. Žalobcom uplatnený nárok nemá základ priamo v zmluve a nárok na úroky z omeškania žalobcovi nevznikol podľa osobitnej dohody v nájomnej zmluve, pretože uplatnený nárok bol súdom prvej inštancie právne posúdený podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako príslušenstvo pohľadávky spočívajúce v nákladoch na uplatnenie pohľadávky a nie ako nárok na náhradu škody, ako ho právne posudzoval žalobca a v nadväznosti na to sa potom odvolával aj na zmluvné dojednania o náhrade škody a o možnosti požadovať úrok z omeškania z náhrady škody. Súd prvej inštancie potom neprehliadol žiadne zmluvné dojednanie, ktoré by zakladalo nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania z priznanej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

36. Uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania by tak bolo možné žalobcovi priznať iba zo zákona, avšak táto možnosť zo zákona nevyplýva. Zákon jednoznačne stanovuje, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú jej príslušenstvom. Na druhej strane však už nič explicitne nehovorí o tom, či je možné požadovať z takéhoto príslušenstva ďalšie príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu veriteľ nemá zo zákona právo požadovať úrok z omeškania z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to s poukazom na analogickú aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Obo 143/98, podľa ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania a za omeškание s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria. Úroky z omeškania sú dôsledkom omeškania dlžníka s plnením peňažného záväzku a nemožno ich požadovať z úrokov z omeškania. Aj keď náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú odlišným príslušenstvom od úrokov z omeškania, keď nie sú sankciou za omeškание dlžníka, avšak podľa názoru odvolacieho súdu dôvodne a účelne vynaložené náklady spojené s uplatnením pohľadávky nemôžu vzniknúť skôr, než by sa dlžník dostal do omeškania. Ak by mal dlžník splniť svoj peňažný záväzok do určitého termínu a veriteľ by ho hoc aj prostredníctvom advokáta vyzval na zaplatenie svojej pohľadávky ešte pred tým, než by sa táto stala splatnou, a vznikli by mu tým náklady a dlžník by v lehote splatnosti svoj dlh splnil, rozhodne by takéto náklady nemohli byť považované za dôvodne a účelne vynaložené v súvislosti s uplatnením pohľadávky. Je logické, že dôvodne a účelne vynaložené náklady spojené s uplatnením pohľadávky môžu veriteľovi vzniknúť až po tom, čo sa dlžník dostal do omeškania, t. j. keď po splatnosti pohľadávky veriteľ upozorní a vyzve dlžníka na jej úhradu. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky tak môžu byť až dôsledkom omeškania dlžníka obdobne ako úroky z omeškania. Pokiaľ je takéto príslušenstvo následkom omeškania dlžníka, nemožno z neho požadovať príslušenstvo v podobe sankcie za omeškание, a to analogicky so záverom uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania a za omeškание s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria, v nadväznosti na ktorý je odvolací súd názoru, že keď aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú v podstate následkom omeškania, nemožno z nich požadovať úrok z omeškania. Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky pozostávajúce z nákladov na trovy právnej pomoci ako boli aj v tomto konaní, by mohli predstavovať aj nárok na náhradu trov konania v prípade, ak by dlžník

neuhradil na základe výzvy ani pohľadávku žalobcu vyplývajúcu z nájomnej zmluvy a žalobca by si ju uplatnil v súdom konaní a trovy prevzatia právneho zastúpenia a predžalobnej výzvy by si uplatnil z titulu náhrady trov. V takom prípade, hoc by aj žalobcovi tieto trovy vznikli ešte pred súdnym konaním, by mu tiež nemohol byť priznaný úrok omeškania z náhrady takýchto trov. Uvedené však odvolací súd uvádza len na ilustráciu a na zdôraznenie spravodlivosti rozhodnutia o nepriznaní úroku z omeškania z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, čím nespochybňuje, že nárok uplatnený v tomto konaní je samostatným hmotnoprávnym nárokom, majúcim základ v ustanovení § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Len na okraj dáva odvolací súd do pozornosti aj tú skutočnosť, že žalobca vynaložil náklady spojené s uplatnením pohľadávky až ich úhradou svojmu právnenému zástupcovi dňa 22.05.2020 a nie už v čase vypracovania jednotlivých výziev, takže ani teoreticky nemohlo dôjsť k omeškaniu žalovaného s ich úhradou žalobcovi skôr, než ich zaplatil samotný žalobca.

37. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a to aj pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca bol v konaní úspešný len čiastočne, a preto mu priznal iba pomernú náhradu trov konania v nadväznosti na priznanú časť uplatneného nároku v porovnaní s nárokom, ktorý si uplatňoval aj s príslušenstvom vyčísleným ku dňu rozhodnutia.

38. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, predmetom odvolania bol celý žalobcovi priznaný nárok, t. j. suma 1 717,97 eur, ako aj ním uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý bol súdom prvej inštancie zamietnutý. Napadnutý rozsudok bol potvrdený. Ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje vyčíslený úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatňoval, sumu 487,57 eur. Celkový nárok žalobcu tak ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje sumu 2 205,54 eur (súčet istiny 1 717,97 eur a úroku z omeškania 487,57 eur, vyčísleného ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu na základe sadzby, zo súm a od obdobia, ako ho požadoval žalobca). Predmetom odvolacieho konania tak bol celkovo nárok 2 205,54 eur, pričom odvolací súd považoval za dôvodný nárok len v časti istiny 1 717,97 eur a teda len v tejto časti bol žalobca v odvolacom konaní úspešný, čo predstavuje 77,89 %. Žalovaný bol potom v odvolacom konaní úspešný v rozsahu 22,11 %. Čistý úspech žalobcu v odvolacom konaní potom predstavuje 55,78 % (rozdiel medzi úspechom žalobcu 77,89 % a úspechom žalovaného 22,11 %) a v tomto rozsahu potom odvolací súd aj priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a to v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP, keď žalobca mal v odvolacom konaní len čiastočný úspech a odvolací súd mu priznal potom pomernú náhradu trov konania. O konkrétnej výške trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).